

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 26 februari 2013*

”Polissamarbete och straffrättsligt samarbete — Europeisk arresteringsorder — Överlämnande mellan medlemsstaterna — Beslut när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen — Verkställighet av ett straff som har beslutats genom utevarodom — Möjlighet till förnyad prövning av domen”

I mål C-399/11,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Tribunal Constitucional (Spanien) genom beslut av den 9 juni 2011, som inkom till domstolen den 28 juli 2011, i målet

Stefano Melloni

mot

Ministerio Fiscal,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, vice-ordföranden K. Lenaerts, avdelningsordförandena A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas och E. Jarašiūnas samt domarna E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, M. Safjan (referent) och C.G. Fernlund,

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 3 juli 2012,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Stefano Melloni, genom L. Casaubón Carles, abogado,
- Ministerio Fiscal, genom J.M. Caballero Sánchez-Izquierdo,
- Spaniens regering, genom S. Centeno Huerta, i egenskap av ombud,
- Belgiens regering, genom C. Pochet och T. Materne, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: spanska.

- Tysklands regering, genom J. Kemper och T. Henze, båda i egenskap av ombud,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av G. Palatiello, avvocato dello Stato,
- Nederländernas regering, genom J. Langer och C. Wissels, båda i egenskap av ombud,
- Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,
- Polens regering, genom M. Szpunar, i egenskap av ombud,
- Portugals regering, genom L. Inez Fernandes, i egenskap av ombud,
- Förenade kungarikets regering, genom H. Walker, i egenskap av ombud,
- Europeiska unionens råd, genom P. Plaza García och T. Blanchet, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom I. Martínez del Peral, H. Krämer och W. Bogensberger, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 2 oktober 2012 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen och, om det visar sig nödvändigt, giltigheten av artikel 4a.1 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, s. 24) (nedan kallat rambeslut 2002/584). Domstolen har även ombetts att, om det visar sig nödvändigt, pröva huruvida en medlemsstat får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder med stöd av artikel 53 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) med motiveringen att den berörda personens grundläggande rättigheter enligt den nationella grundlagen har åsidosatts.
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Stefano Melloni och Ministerio Fiscal angående verkställighet av en europeisk arresteringsorder utfärdad av de italienska myndigheterna avseende verkställighet av ett fängelsestraff som Stefano Melloni ådömts i sin utevaro.

Tillämpliga bestämmelser

Stadgan

- 3 I artikel 47 andra stycket i stadgan föreskrivs följande:

”Var och en har rätt att inom skäligen tid få sin sak prövad i en rättvis och offentlig rättegång och inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag. Var och en skall ha möjlighet att erhålla rådgivning, låta sig försvaras och företrädas.”

- 4 I artikel 48.2 i stadgan föreskrivs följande:

”Var och en som har blivit anklagad för en lagöverträdelse ska garanteras respekt för rätten till försvar.”

5 Artikel 52.3 i samma stadga har följande lydelse:

”I den mån som denna stadga omfattar rättigheter som motsvarar sådana som garanteras av europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna ska de ha samma innebörd och räckvidd som i konventionen. Denna bestämmelse hindrar inte unionsrätten från att tillförsäkra ett mer långtgående skydd.”

6 I artikel 53 i stadgan, som har rubriken ”Skyddsnivå”, föreskrivs följande:

”Ingen bestämmelse i denna stadga får tolkas som att den inskränker eller inkräktar på de mänskliga rättigheter och grundläggande friheter som inom respektive tillämpningsområde erkänns i unionsrätten, internationell rätt och de internationella konventioner i vilka [Europeiska] unionen eller samtliga medlemsstater är parter, särskilt [Europakonventionen], samt i medlemsstaternas författningar.”

Rambesluten 2002/584 och 2009/299

7 I artikel 1.2 och 1.3 i rambeslut 2002/584 föreskrivs följande:

”2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen.”

8 Artikel 5 i nämnda rambeslut hade ursprungligen följande lydelse:

”Den verkställande rättsliga myndigheten får, i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning, föreskriva att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder är beroende av något av följande villkor:

1) När en europeisk arresteringsorder har utfärdats för verkställighet av ett straff eller en annan åtgärd som har beslutats genom utevarodom och den berörda personen inte kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling som ledde till att beslutet fattades genom utevarodom, får överlämnande ske på villkor att den utfärdande rättsliga myndigheten lämnar tillräckliga garantier om att den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning av beslutet i den utfärdande medlemsstaten och att bli dömd i sin närvaro.

...”

9 I rambeslut 2009/299 anges skälen för att vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder när den berörda personen inte har varit närvarande vid förhandlingen. Skälen 1–4 och 10 har följande lydelse:

”(1) Den tilltalade personens rätt att personligen närvara vid förhandlingen ingår i rätten till en rättvis rättegång i artikel 6 i [Europakonventionen], enligt Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheternas tolkning. Denna domstol har också förklarat att den tilltalade personens rätt att personligen närvara vid förhandlingarna inte är absolut och att den tilltalade under vissa förhållanden av egen fri vilja, uttryckligen eller underförstått men otvetydigt, kan avsäga sig rätten att vara närvarande.

- (2) De olika rambesluten om genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av lagakraftvunna rättsliga avgöranden behandlar inte konsekvent frågan om avgöranden när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen. Skiljaktigheterna kan försvåra juristernas arbete och utgöra ett hinder för rättsligt samarbete.
- (3) ... Enligt rambeslut 2002/584/RIF ... kan den verkställande myndigheten begära att den utfärdande myndigheten lämnar tillräckliga garantier om att den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning av fallet i den utfärdande medlemsstaten och att vara närvarande när domen meddelas. Lämpligheten av en sådan garanti är en fråga som ska avgöras av den verkställande myndigheten och det är därför svårt att exakt veta när verkställighet kan vägras.
- (4) Det är därför nödvändigt att ge klara och allmängiltiga skäl för när man kan vägra att erkänna avgöranden på grundval av att den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen. Detta rambeslut syftar till att närmare fastställa de allmängiltiga skäl som ger den verkställande myndigheten möjlighet att verkställa beslutet trots att personen inte varit närvarande vid förhandlingen, samtidigt som personens rätt till försvar fullt ut respekteras. Detta rambeslut är inte avsett att föreskriva formerna och metoderna, inklusive de processuella kraven, för att uppnå de i rambeslutet angivna resultaten, vilket faller under medlemsstaternas nationella lagstiftning.

...

- (10) Erkännande och verkställighet av ett avgörande, när den berörda personen inte varit personligen närvarande vid förhandlingen, bör inte kunna vägras när den berörda personen hade kännedom om den planerade förhandlingen och försvarades av ett juridiskt ombud som han eller hon gett i uppdrag att göra det, vilket garanterar att den rättsliga hjälpen är praktisk och effektiv. I detta sammanhang bör det inte ha någon betydelse om det juridiska ombudet valts, utsetts och betalats av den berörda personen eller om detta ombud utsetts och betalats av staten, förutsatt att den berörda personen avsiktligt har valt att företrädas av ett juridiskt ombud i stället för att personligen närvara vid förhandlingen ...”

10 Artikel 1.1 och 1.2 i rambeslut 2009/299 har följande lydelse:

”1. Syftet med detta rambeslut är att stärka de processuella rättigheterna för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden och att samtidigt underlätta det straffrättsliga samarbetet, och särskilt att förbättra ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden mellan medlemsstaterna.

2. Detta rambeslut ska inte påverka skyldigheten att iaktta grundläggande rättigheter och grundläggande rättsprinciper enligt artikel 6 i [EU-fördraget i dess lydelse före Lissabonfördraget], bland annat rätten till försvar för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden, och alla skyldigheter som åligger rättsliga myndigheter i detta avseende ska kvarstå oförändrade.”

11 Genom artikel 2 i rambeslut 2009/299 upphävdes artikel 5.1 i rambeslut 2002/584 och infördes en ny artikel 4a om beslut när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen. Artikel 4a har följande lydelse:

”1. Den verkställande rättsliga myndigheten får även vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd, efter ett beslut när personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, såvida det inte i den europeiska arresteringsordern anges att personen i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning:

- a) i god tid,

i) antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen,

och

ii) underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

eller

b) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen,

eller

c) efter att ha delgivits beslutet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt inklusive nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

i) uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred beslutet,

eller

ii) inte begärde förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen,

eller

d) inte personligen delgavs beslutet men:

i) utan dröjsmål kommer att personligen delges detta efter överlämnandet och uttryckligen underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan, inklusive nytt bevismaterial, prövad på nytt, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

och

ii) kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande enligt den relevanta europeiska arresteringsordern.”

...”

¹² I artikel 8.1–8.3 i rambeslut 2009/299 föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska senast den 28 mars 2011 vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut.

2. Från och med den dag som anges i punkt 1 ska detta rambeslut tillämpas på erkännande och verkställande av avgöranden när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen.

3. Om en medlemsstat vid antagandet av detta rambeslut har förklarat sig ha allvarliga skäl att anta att den inte kommer att kunna följa bestämmelserna i detta rambeslut den dag som anges i punkt 1, ska detta rambeslut tillämpas senast från och med den 1 januari 2014 på erkännande och verkställande av avgöranden när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen och som utfärdats av denna medlemsstats behöriga myndigheter ...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 13 Genom beslut av den 1 oktober 1996 förklarade första sektionen vid straffrättsliga avdelningen vid Audiencia Nacional (Spanien) att det var motiverat att utlämna Stefano Melloni till Italien, i syfte att han skulle dömas för de gärningar som angavs i arresteringsordrarna nr 554/1993 och 444/1993, utfärdade den 13 maj respektive den 15 juni 1993 av Tribunale di Ferrara (Italien). Efter att ha frisläppts mot borgen på 5 000 000 ESP, som han betalade den 30 april 1996, avvek Stefano Melloni och kunde därför inte överlämnas till de italienska myndigheterna.
- 14 I ett beslut av den 27 mars 1997 konstaterade Tribunale di Ferrara att Stefano Melloni inte hade inställt sig till förhandling och förordnade att framtida delgivningar skulle skickas till de advokater som hade utsetts av Stefano Melloni. Genom dom av den 21 juni 2000 från Tribunale di Ferrara, senare fastställd av Corte d'appello di Bologna (Italien) genom dom av den 14 mars 2003, dömdes Stefano Melloni i sin utevaro till tio års fängelse för brott vid konkurs. Genom dom av den 7 juni 2004 avslog femte brottmålssektionen vid Corte suprema di cassazione (Italien) det överklagande som Stefano Mellonis advokater ingett. Den 8 juni 2004 utfärdade allmänna åklagaren vid Corte d'appello di Bologna den europeiska arresteringsordern nr 271/2004 för verkställighet av Tribunale di Ferraras dom.
- 15 Stefano Melloni greps av spansk polis den 1 augusti 2008. Juzgado Central de Instrucción n° 6 (Spanien) beslutade den 2 augusti 2008 att den europeiska arresteringsordern skulle handläggas av första sektionen vid Audiencia Nacional brottmålsavdelning.
- 16 Stefano Melloni motsatte sig att han skulle överlämnas till de italienska myndigheterna. Han gjorde i första hand gällande att han under överklagandeförfarandet hade utsett en ny advokat och återkallat fullmakten för de två tidigare, men att de italienska myndigheterna trots detta hade fortsatt att sända delgivningarna till de två första advokaterna. Han gjorde i andra hand gällande att det i italiensk processrätt inte föreskrivs någon möjlighet att överklaga utevarodomar, och att en eventuell verkställighet av den europeiska arresteringsordern således måste förenas med ett villkor om att Republiken Italien skulle garantera möjligheten att överklaga domen mot honom.
- 17 Genom beslut av den 12 september 2008 slog första sektionen vid Audiencia Nacional brottmålsavdelning fast att Stefano Melloni skulle överlämnas till de italienska myndigheterna för verkställighet av den dom som Tribunale di Ferrara meddelat mot honom om brott vid konkurs. Audiencia Nacional ansåg för det första att det inte var styrkt att Stefano Mellonis advokater hade upphört att företräda honom från och med 2001 och, för det andra, att hans rätt till försvar hade iakttagits, eftersom han i förväg hade känt till den kommande förhandlingen, frivilligt hade valt att inte inställa sig och hade utsett två advokater att företräda och försvara honom, vilka i denna egenskap hade deltagit både i förfarandet vid första instans och vid överklagandena till Corte d'appello di Bologna och Corte suprema di cassazione, och därigenom uttömt alla rättsmedel.
- 18 Stefano Melloni lämnade in ett överklagande om kränkning av grundlagsstadgade rättigheter ("recurso de amparo") till Tribunal Constitucional mot nämnda beslut. Till stöd för sitt överklagande gjorde han gällande att de absoluta krav som följer av rätten till en rättvis rättegång, vilken skyddas genom artikel 24.2 i den spanska grundlagen, indirekt hade åsidosatts. Han gjorde gällande att grunderna för en rättvis rättegång genom beslutet hade åsidosatts på ett sätt som kränker den mänskliga

värdigheten, på grund av att det innebar att man godtog att personer utlämnas till stater som tillåter utevarodomar vid mycket grova brott, utan att överlämnandet förenas med ett villkor om att personen i fråga, till skydd för hans eller hennes rätt till försvar, ska ges möjlighet att överklaga domen.

- 19 Genom beslut av den 18 september 2008 fann Tribunal Constitucionals första sektion att överklagandet kunde tas upp till sakprövning och att verkställigheten av beslutet av den 12 september 2008 skulle skjutas upp. Den 1 mars 2011 beslutade Tribunal Constitucional i plenum att överklagandet skulle prövas i denna sammansättning.
- 20 Tribunal Constitucional har medgett att den i dom av den 30 mars 2000, i mål 91/2000, fann att det bindande innehållet i de grundläggande rättigheterna är mer begränsat i externa förhållanden, eftersom endast de mest grundläggande och fundamentala kraven i dessa fall kan knytas till artikel 24 i den spanska grundlagen och föranleda ett fastställande av ett indirekt åsidosättande av grundlagen. Tribunal Constitucional anser inte desto mindre att de spanska domstolarnas beslut att bevilja utlämning till en stat som tillåter utevarodomar vid mycket grova brott, utan att överlämnandet av den dömda personen, till skydd för hans eller hennes rätt till försvar, förenas med ett villkor om att vederbörande måste ges möjlighet att överklaga domen, innebär ett "indirekt" åsidosättande av de krav som följer av rätten till en rättvis rättegång, genom att det strider mot grunderna för en rättvis rättegång på ett sätt som kränker den mänskliga värdigheten.
- 21 Tribunal Constitucional har erinrat om att denna nationella rättspraxis är tillämplig även på det förfarande för överlämnande som inrättats genom rambeslut 2002/584, och detta av två skäl. För det första därför att det villkor som ställs för överlämnande av en dömd person är en oskiljaktig del av det grundläggande innehållet i den grundlagsskyddade rättigheten till en rättvis rättegång. För det andra därför att det i artikel 5.1 i rambeslutet, i dess dåvarande lydelse, föreskrevs en möjlighet att i enlighet med "den verkställande medlemsstatens lagstiftning", som villkor för verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats i syfte att verkställa en utevarodom, kräva bland annat att "den utfärdande rättsliga myndigheten lämnar tillräckliga garantier om att den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning av beslutet i den utfärdande medlemsstaten och att bli dömd i sin närvaro" (Tribunal Constitucionals dom av den 5 juni 2006 i mål 177/2006).
- 22 Tribunal Constitucional har slutligen påpekat att den i dom 199/2009 av den 28 september 2009 biföll ett överklagande ("recurso de amparo") av ett beslut om överlämnande av en person till Rumänien i enlighet med en europeisk arresteringsorder utfärdad för verkställighet av ett straff på fyra års fängelse som hade beslutats genom utevarodom. I det överklagade beslutet uppställdes inget krav på möjlighet till förnyad prövning. I nämnda dom godtog Tribunal Constitucional inte Audiencia Nacionalens ståndpunkt att det inte hade rört sig om en utevarodom i egentlig mening, eftersom Stefano Melloni hade utsett en advokat som var närvarande vid förhandlingen i egenskap av försvarare.
- 23 Enligt Tribunal Constitucional beror svårigheten på att rambeslut 2009/299 medförde att artikel 5.1 i rambeslut 2002/584 upphävdes och att artikel 4a samtidigt infogades som ny artikel. Enligt artikel 4a får den verkställande rättsliga myndigheten inte "vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd, efter ett beslut när personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen", när den berörda personen "i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen". Tribunal Constitucional har påpekat att det i det mål som har föranlett det aktuella förfarandet för prövning av grundlagsenligheten är utrett att Stefano Melloni hade anlitat två advokater, vilka underrättades om den kommande förhandlingen av Tribunale di Ferrara, och att Stefano Melloni således kände till den. Det är enligt Tribunal Constitucional även utrett att Stefano Melloni faktiskt försvarades av dessa två advokater vid den efterföljande förhandlingen i första instans samt vid de efterföljande överklagandena till Corte d'appello di Bologna och Corte suprema di cassazione.

- 24 Enligt Tribunal Constitucional är frågan således huruvida rambeslutet 2002/584 innebär hinder för att de spanska domstolarna förenar överlämnandet av Stefano Melloni med villkoret att domen mot honom måste kunna bli föremål för förnyad prövning.
- 25 Tribunal Constitucional har i detta avseende tillbakavisat Ministerio Fiscals argument att det inte är nödvändigt att begära förhandsavgörande, eftersom rambeslut 2009/299 av tidsmässiga skäl (*ratione temporis*) inte är tillämpligt i det nationella målet. Det nationella målet rör nämligen inte frågan huruvida beslutet av den 12 september 2008 strider mot nämnda rambeslut, utan huruvida det innebär ett indirekt åsidosättande av rätten till en rättvis rättegång, som skyddas av artikel 24.2 i den spanska grundlagen. Rambeslut 2009/299 ska enligt Tribunal Constitucional dock beaktas för att fastställa vilket innehåll i denna rättighet som har verkningar i externa förhållanden, eftersom det utgör den unionsrätt som är tillämplig vid tidpunkten för bedömningen av grundlagsenligheten av beslutet av den 12 september 2008. Rambeslutet bör också beaktas enligt principen att nationell rätt ska tolkas i enlighet med rambesluten (se dom av den 16 juni 2005 i mål C-105/03, Pupino, REG 2005, s. I-5285, punkt 43).
- 26 Mot denna bakgrund beslutade Tribunal Constitucional att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:
- ”1) Ska artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584/RIF, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299/RIF, tolkas på så sätt att den innebär hinder för att de nationella rättsliga myndigheterna, i sådana situationer som anges i samma bestämmelse, förenar verkställigheten av en europeisk arresteringsorder med ett villkor om att domen i fråga måste kunna bli föremål för förnyad prövning i syfte att garantera den rätt till försvar som tillkommer den person som omfattas av arresteringsordern?
- 2) För det fall fråga 1 besvaras jakande, är artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584/RIF förenlig med de krav som följer av rätten till ett effektivt rättsmedel och till en rättvis rättegång i artikel 47 i [stadgan] samt av rätten till försvar enligt artikel 48.2 i samma stadga?
- 3) För det fall fråga 2 besvaras jakande, tillåter artikel 53 i stadgan, vid en systematisk tolkning i förhållande till de rättigheter som erkänns i artiklarna 47 och 48 i stadgan, att en medlemsstat, i syfte att undvika en tolkning som inskränker eller inkräktar på en grundläggande rättighet som erkänns i den medlemsstatens grundlag, förenar överlämnandet av en person som har dömts i sin utvaro med ett villkor om att domen i fråga måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten, så att nämnda rättigheter ges ett starkare skydd än det som följer av unionsrätten?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning

- 27 Några av dem som har yttrat sig vid domstolen anser att den aktuella begäran om förhandsavgörande ska avvisas på grund av att artikel 4a i rambeslut 2002/584 inte är tidsmässigt tillämpligt (*ratione temporis*) på förfarandet om överlämnande av Stefano Melloni. De har gjort gällande att den 12 september 2008 – den dag då Audiencia Nacional meddelade beslut att överlämna Stefano Melloni till de italienska myndigheterna – inföll före utgången av fristen för att införliva rambeslut 2009/299, vilken enligt artikel 8.1 i samma rambeslut var den 28 mars 2001. De har även påpekat att Republiken Italien under alla omständigheter har utnyttjat den möjlighet som erbjuds i artikel 8.3 i rambeslut 2009/299, nämligen att skjuta upp tillämpningen av rambeslutet till den 1 januari 2014 när det gäller erkännande och verkställighet av avgöranden som avkunnas av behöriga italienska myndigheter när

den berörda personen inte är personligen närvarande vid förhandlingen. Villkoren för att de spanska myndigheterna ska kunna överlämna Stefano Melloni till de italienska myndigheterna följer enligt denna ståndpunkt således av artikel 5.1 i rambeslut 2002/584.

- 28 Domstolen erinrar först och främst om att det, inom ramen för det förfarande som har införts enligt artikel 267 FEUF, uteslutande ankommer på den nationella domstolen, vid vilken tvisten anhängiggjorts och vilken har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till domstolen. Domstolen är följaktligen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som har ställts avser tolkningen av unionsrätten (se, bland annat, dom av den 8 september 2011 i de förenade målen C-78/08–C-80/08, *Paint Graphos* m.fl., REU 2011, s. I-7611, punkt 30 och där angiven rättspraxis).
- 29 Den presumtion om att nationella domstolars tolkningsfrågor är relevanta kan bara brytas i undantagsfall, nämligen då det är uppenbart att den begärda tolkningen av de bestämmelser i unionsrätten som avses i tolkningsfrågorna inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i målet vid den nationella domstolen eller då frågorna är hypotetiska eller EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheter som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovan nämnda förenade målen *Paint Graphos* m.fl., punkt 31 och där angiven rättspraxis).
- 30 I det nu aktuella målet är det inte uppenbart att den av Tribunal Constitucional begärda tolkningen av artikel 4a i rambeslut 2002/584 saknar samband med de verkliga omständigheterna eller saken i målet vid den nationella domstolen eller att frågorna är hypotetiska.
- 31 Såvitt avser den tidsmässiga tillämpligheten av artikel 4a i nämnda rambeslut påpekar domstolen, för det första, att det framgår av lydelsen av artikel 8.2 i rambeslut 2009/299 att rambeslutet från och med den 28 mars 2011 ska ”tillämpas på erkännande och verkställande av avgöranden när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen”. Det görs inte någon skillnad beroende på om dessa avgöranden har meddelats före eller efter nämnda datum.
- 32 Denna tolkning enligt ordalydelsen bekräftas av att bestämmelserna i artikel 4a i rambeslut 2002/584, eftersom de ska anses utgöra handläggningsregler (se, analogt, dom av den 1 juli 2004 i de förenade målen C-361/02 och C-362/02, *Tsapalos och Diamantakis*, REG 2004, s. I-6405, punkt 20, samt av den 12 augusti 2008 i mål C-296/08 PPU, *Santesteban Goicoechea*, REG 2008, s. I-6307, punkt 80), kan tillämpas på det i målet aktuella överlämnandeförfarandet, vilket fortfarande pågår. Enligt fast rättspraxis ska nämligen handläggningsregler i allmänhet anses tillämpliga på alla mål som pågår vid tidpunkten då de träder i kraft, i motsats till materiella bestämmelser som vanligtvis tolkas så, att de inte avser förhållanden som har uppstått innan bestämmelserna trädde i kraft (se, bland annat, dom av den 12 november 1981 i de förenade målen 212/80-217/80, *Meridionale Industria Salumi* m.fl., REG 1981, s. 2735, punkt 9, av den 28 juni 2007 i mål C-467/05, *Dell’Orto*, REG 2007, s. I-5557, punkt 48, och domen i det ovannämnda målet *Santesteban Goicoechea*, punkt 80).
- 33 För det andra kan inte den omständigheten att Republiken Italien har utnyttjat möjligheten enligt artikel 8.3 i rambeslut 2009/299, att till senast den 1 januari 2014 skjuta upp tillämpningen av rambeslutet när det gäller erkännande och verkställighet av avgöranden som avkunnas av behöriga italienska myndigheter när den berörda personen inte är personligen närvarande vid förhandlingen, medföra att den aktuella begäran om förhandsavgörande ska avvisas. Det framgår nämligen av begäran om förhandsavgörande att den hänskjutande domstolen, i syfte att tolka de grundläggande rättigheter som erkänns i den spanska grundlagen i enlighet med de internationella fördrag som Konungariket Spanien har ratificerat, vill beakta relevanta bestämmelser i unionsrätten när den fastställer det grundläggande innehållet i rätten till en rättvis rättegång, vilken skyddas genom artikel 24.2 i nämnda grundlag.

- 34 Av det ovan anförda följer att Tribunal Constitucionals begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

Den första frågan

- 35 Tribunal Constitucional har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att den innebär hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten, i sådana situationer som anges i denna bestämmelse, förenar verkställigheten av en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett straff, med ett villkor om att utevarodomen måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten.
- 36 Det ska erinras om att rambeslut 2002/584, såsom särskilt framgår av artikel 1.1 och 1.2 liksom av skälen 5 och 7, avser att ersätta den multilaterala utlämningsordningen mellan medlemsstaterna med ett system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer mellan rättsliga myndigheter för verkställighet av domar eller för lagföring, och att systemet ska grundas på principen om ömsesidigt erkännande (se dom av den 29 januari 2013 i mål C-396/11, Radu, punkt 33).
- 37 Rambeslut 2002/584 syftar således, genom inrättandet av ett nytt, förenklat och mer effektivt system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott, till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet för att uppnå målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna (domen i det ovannämnda målet Radu, punkt 34).
- 38 Enligt artikel 1.2 i rambeslut 2002/584 är medlemsstaterna i princip skyldiga att verkställa en europeisk arresteringsorder. Det följer nämligen av bestämmelserna i rambeslutet att medlemsstaterna endast får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder i de fall då det föreligger en skyldighet enligt artikel 3 i rambeslutet att vägra verkställighet samt i de i artiklarna 4 och 4a i beslutet uppräknade fallen när verkställighet får vägras. Den verkställande rättsliga myndigheten får inte heller föreskriva andra villkor för verkställigheten av en europeisk arresteringsorder än de som anges i artikel 5 i rambeslutet (domen i det ovannämnda målet Radu, punkterna 35 och 36).
- 39 I syfte att fastställa räckvidden av artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584, som är föremål för den aktuella frågan, ska domstolen göra en bedömning med utgångspunkt från dess lydelse, systematik och ändamål.
- 40 Av ordalydelsen i artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 framgår att det i den bestämmelsen anges ett skäl med stöd av vilket verkställighet av en europeisk arresteringsorder utfärdad i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd får vägras, om den berörda personen inte var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet. Det finns dock fyra situationer i vilka den verkställande rättsliga myndigheten inte får vägra att verkställa den berörda europeiska arresteringsordern. Härav följer att artikel 4a.1 i dessa fyra situationer innebär hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten förenar överlämnandet av en person som dömts i sin utevaro med villkoret att domen måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den tilltalades närvaro.
- 41 Denna tolkning av artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 enligt sin ordalydelse bekräftas vid en analys av bestämmelsens systematik. Syftet med rambeslut 2009/299 är dels att upphäva artikel 5.1 i rambeslut 2002/584 – vilken under vissa villkor gjorde det möjligt att föreskriva att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder utfärdad i syfte att verkställa ett straff som beslutats genom utevarodom var beroende av villkoret att den berörda personen kom att ges möjlighet till en förnyad prövning av beslutet i den utfärdande medlemsstaten och att bli dömd i sin närvaro – dels att ersätta denna bestämmelse med artikel 4a. Sedan dess begränsar artikel 4a möjligheten att vägra verkställa en

arresteringsorder genom att det i denna föreskrivs, såsom anges i skäl 6 i rambeslut 2009/299, ”villkor för det fall då erkännande och verkställighet av ett avgörande, när den berörda personen inte varit personligen närvarande vid förhandlingen, inte bör vägras”.

- 42 I artikel 4a.1 a och b i rambeslut 2002/584 föreskrivs i huvudsak att om den person som dömts i sin utelämnelse i god tid underrättades dels om den kommande förhandlingen, dels om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var närvarande vid förhandlingen, eller om han eller hon i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud att försvara honom eller henne, är den verkställande rättsliga myndigheten skyldig att överlämna personen. Detta innebär att denna myndighet under dessa omständigheter inte kan förena överlämnandet med villkoret att personen måste ges möjlighet till en förnyad prövning av avgörandet i den utfärdande medlemsstaten och att bli dömd i sin utelämnelse.
- 43 En sådan tolkning av nämnda artikel 4a bekräftas också av de mål som unionslagstiftaren eftersträvar med rambeslutet. Det framgår såväl av skälen 2–4 som av artikel 1 i rambeslut 2009/299 att unionslagstiftarens avsikt med att anta rambeslutet var att underlätta det straffrättsliga samarbetet och särskilt att förbättra ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden mellan medlemsstaterna genom en harmonisering av skälen för att vägra att erkänna avgöranden på grundval av att den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen. Såsom betonas särskilt i skäl 4 ville unionslagstiftaren, genom att ange sådana allmängiltiga skäl, ge den verkställande rättsliga myndigheten ”möjlighet att verkställa beslutet trots att personen inte varit närvarande vid förhandlingen, samtidigt som personens rätt till försvar fullt ut respekteras”.
- 44 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 65 och 70 i sitt förslag till avgörande är den lösning som unionslagstiftaren har valt – att uttömmade föreskriva i vilka situationer verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats i syfte att verkställa en utelämnelse inte bör anses åsidosätta rätten till försvar – oförenlig med bibehållandet av en möjlighet för den verkställande rättsliga myndigheten att, i syfte att garantera den berörda personens rätt till försvar, förena verkställigheten med villkoret att den berörda domen måste kunna bli föremål för förnyad prövning.
- 45 Den hänskjutande domstolen har anfört att skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheter som avses i artikel 6 FEU innebär att det – inbegripet i de situationer som avses i artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 – är tillåtet för de verkställande rättsliga myndigheterna att vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder när den berörda personen inte kan ges möjlighet till förnyad prövning. Domstolen understryker härvid att Tribunal Constitucional med detta argument egentligen frågar huruvida artikel 4a i rambeslut 2002/584 är förenlig med de grundläggande rättigheter som skyddas i unionens rättsordning. Detta är föremålet för den andra tolkningsfrågan.
- 46 Av det ovan anförda följer att artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att den innebär hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten, i sådana situationer som anges i nämnda bestämmelse, förenar verkställigheten av en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett straff, med ett villkor om att utelämnelsen måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten.

Den andra frågan

- 47 Tribunal Constitucional har ställt sin andra fråga för att få klarhet i huruvida artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 är förenlig med de krav som följer av rätten till ett effektivt rättsmedel och till en rättvis rättegång i artikel 47 i stadgan samt av rätten till försvar enligt artikel 48.2 i samma stadga.
- 48 Det ska erinras om att unionen, enligt artikel 6.1 EUF, ska erkänna de rättigheter, friheter och principer som fastställs i stadgan, ”som ska ha samma rättsliga värde som fördragen”.

- 49 Vad gäller räckvidden av rätten till ett effektivt rättsmedel och till en rättvis rättegång i artikel 47 i stadgan samt av rätten till försvar enligt artikel 48.2 i samma stadga, preciserar domstolen att rätten att personligen närvara vid förhandlingen visserligen utgör en grundläggande del av rätten till en rättvis rättegång, men inte är absolut (se, bland annat, dom av den 6 september 2012 i mål C-619/10, Trade Agency, punkterna 52 och 55). Den tilltalade kan av egen fri vilja uttryckligen eller underförstått avsäga sig denna rätt under förutsättning att avsägelsen är otvetydig och åtföljs av de minimigarantier som motsvarar situationens allvar. Det får inte heller vara oförenligt med något viktigt allmänintresse. Även om den tilltalade inte har varit personligen närvarande vid förhandlingen kan rätten till en rättvis rättegång inte anses åsidosatt om han eller hon underrättades om tid och plats för förhandlingen eller försvarades av ett juridiskt ombud som fått detta i uppdrag av honom eller henne.
- 50 Denna tolkning av artiklarna 47 och 48.2 i stadgan står i överensstämmelse med den räckvidd som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har tillerkänt rättigheterna enligt artikel 6.1 och 6.3 i Europakonventionen (se, bland annat, Europadomstolens dom av den 14 juni 2001 i målet Medenica mot Schweiz, ansökan nr 20491/92, § 56–59, av den 1 mars 2006 i målet Sejdivic mot Italien, ansökan nr 56581/00, Recueil des arrêts et décisions 2006-II, § 84, 86 och 98, samt av den 24 april 2012 i målet Haralampiev mot Bulgarien, ansökan nr 29648/03, § 32 och 33).
- 51 Det ska även påpekas att, såsom följer av artikel 1 i rambeslut 2009/299, syftet med att i nämnda rambeslut harmonisera villkoren för att verkställa europeiska arresteringsordrar som utfärdats i syfte att verkställa avgöranden som meddelats efter förhandlingar vid vilka den tilltalade inte har varit personligen närvarande är att stärka de processuella rättigheterna för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden och att samtidigt förbättra ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden mellan medlemsstaterna.
- 52 I artikel 4a.1 a och b i rambeslut 2002/584 fastställs således villkoren för när den berörda personen ska anses ha frivilligt och på ett otvetydigt sätt ha av sagt sig rätten att närvara vid förhandlingen, och det således inte är möjligt att förena verkställighet av en arresteringsorder utfärdad i syfte att verkställa det straff som ådömts honom eller henne genom utevarodom med ett villkor om förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten i den dömdes närvaro. Så är fallet när personen antingen, såsom beskrivs i punkt 1 a, inte var personligen närvarande vid förhandlingen trots att han eller hon kallats personligen eller officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen eller, såsom anges i punkt 1 b, i vetskap om den planerade förhandlingen har valt att företrädas av ett juridiskt ombud i stället för att vara personligen närvarande. I punkterna 1 c och d anges de situationer i vilka den verkställande rättsliga myndigheten är skyldig att verkställa den europeiska arresteringsordern även om den berörda personen har rätt till en förnyad prövning, nämligen när det anges i arresteringsordern att den berörda personen inte har begärt förnyad prövning eller uttryckligen kommer att underrättas om rätten till förnyad prövning.
- 53 Med hänsyn till det ovan anförda konstaterar domstolen att artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 inte strider mot rätten till ett effektivt rättsmedel eller till en rättvis rättegång i artikel 47, eller mot rätten till försvar enligt artikel 48.2, i stadgan.
- 54 Mot bakgrund av ovanstående ska den andra tolkningsfrågan besvaras så, att artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 är förenlig med de krav som följer av artiklarna 47 och 48.2 i stadgan.

Den tredje frågan

- 55 Den nationella domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 53 i stadgan ska tolkas så, att den tillåter att en verkställande medlemsstat, i syfte att förhindra en kränkning av rätten till en rättvis rättegång och rätten till försvar vilka skyddas i medlemsstatens grundlag, förenar överlämnandet av en person som har dömts i sin utevaro med ett villkor om att domen i fråga måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten.

- 56 Den nationella domstolen har inledningsvis övervägt en tolkning som innebär att artikel 53 i stadgan principiellt tillåter att en medlemsstat tillämpar den norm för skydd för de grundläggande rättigheter som följer av statens grundlag när detta skydd är starkare än enligt den norm som följer av stadgan och, i så fall, hänvisar till artikel 53 som grund för att inte tillämpa unionsbestämmelserna. Tribunal Constitucional anser att en sådan tolkning gör det möjligt för en medlemsstat att förena verkställigheten av en europeisk arresteringsorder som utfärdats i syfte att verkställa en utevarodom med villkor som syftar till att undvika en tolkning som inskränker eller inkräktar på grundläggande rättigheter som erkänns i den medlemsstatens grundlag, även om tillämpningen av sådana villkor inte är tillåten enligt artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584.
- 57 Domstolen kan inte godta en sådan tolkning av artikel 53 i stadgan.
- 58 Den tolkningen skulle nämligen innebära att principen om unionsrättens företräde åsidosattes, eftersom den tillåter en medlemsstat att hindra tillämpningen av unionsrättsakter som är helt förenliga med stadgan på den grunden att de inte respekterar de grundläggande rättigheter som skyddas av medlemsstatens grundlag.
- 59 Enligt fast rättspraxis följer det av principen om unionsrättens företräde, som är ett väsentligt kännetecken för unionens rättsordning (se yttrande 1/91 av den 14 december 1991, REG 1991, s. I-6079, punkt 21, svensk specialutgåva, volym 11, s. I-533, och yttrande 1/09 av den 8 mars 2011, REU 2011, s. I-1137, punkt 65), att den omständigheten att en medlemsstat hänvisar till bestämmelser i nationell rätt inte kan påverka unionsrättens verkan i den staten, även om de nationella bestämmelserna har grundlagsstatus (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 17 december 1970 i mål 11/70, Internationale Handelsgesellschaft, REG 1970, s. 1125, punkt 3, svensk specialutgåva, volym 1, s. 503, och av den 8 september 2010 i mål C-409/06, Winner Wetten, REU 2010, s. I-8015, punkt 61).
- 60 Artikel 53 i stadgan bekräftar visserligen att när en unionsrättsakt kräver nationella genomförandeåtgärder förblir nationella myndigheter och domstolar behöriga att tillämpa nationella normer för skydd av grundläggande rättigheter förutsatt att tillämpningen av dessa normer inte undergräver den skyddsnivå som föreskrivs i stadgan, såsom den tolkats av domstolen, eller unionsrättens företräde, enhetlighet och verkan.
- 61 Såsom framgår av punkt 40 ovan innebär dock artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 att medlemsstaterna inte kan vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder när den berörda personen befinner sig i någon av de fyra situationer som beskrivs i nämnda bestämmelse.
- 62 Det ska dessutom erinras om att syftet med att anta rambeslut 2009/299, genom vilket artikel 4a infördes i rambeslut 2002/584, är att åtgärda sådana svårigheter med ömsesidiga erkännanden av avgöranden meddelade efter förhandling vid vilken den berörda personen inte var närvarande som beror på skillnader mellan de olika medlemsstaternas skydd av grundläggande rättigheter. Genom rambeslutet harmoniserades därför villkoren för verkställighet av en europeisk arresteringsorder vid fall av utevarodom. Denna harmonisering återspeglar medlemsstaternas gemensamma uppfattning om räckvidden, enligt unionsrätten, av de processuella rättigheter som tillkommer personer som dömts i sin utevaro och är föremål för en europeisk arresteringsorder.
- 63 Att tillåta en medlemsstat att göra gällande artikel 53 i stadgan i syfte att förena överlämnandet av en person som dömts i sin utevaro med villkoret, vilket inte föreskrivs i rambeslut 2009/299, att domen måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten i syfte att undvika en kränkning av rätten till en rättvis rättegång och rätten till försvar, skyddade i den verkställande medlemsstatens grundlag, skulle följaktligen innebära – genom att enhetligheten i den i rambeslutet fastställda normen för skydd av de grundläggande rättigheterna därigenom ifrågasätts – att principerna om ömsesidigt förtroende och erkännande som rambeslutet ska stärka åsidosattes och att rambeslutets verkan undergrävdes.

64 Med hänsyn till det ovan anförda ska den tredje tolkningsfrågan besvaras på så sätt att artikel 53 i stadgan ska tolkas så, att den inte tillåter att en medlemsstat, i syfte att förhindra en kränkning av den rätt till en rättvis rättegång och den rätt till försvar som skyddas i medlemsstatens grundlag, förenar överlämnandet av en person som har dömts i sin utvaro med ett villkor om att domen i fråga måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten.

Rättegångskostnader

65 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

- 1) **Artikel 4a.1 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, ska tolkas så, att den innebär hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten, i sådana situationer som anges i nämnda bestämmelse, förenar verkställigheten av en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett straff, med ett villkor om att utvarodomen måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten.**
- 2) **Artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, är förenlig med de krav som följer av artiklarna 47 och 48.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.**
- 3) **Artikel 53 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska tolkas så, att den inte tillåter att en medlemsstat, i syfte att förhindra en kränkning av den rätt till en rättvis rättegång och den rätt till försvar som skyddas i medlemsstatens grundlag, förenar överlämnandet av en person som har dömts i sin utvaro med ett villkor om att domen i fråga måste kunna bli föremål för förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten.**

Underskrifter